

щійтъ гласъ много пѣтя бѣ ечалъ, като пѣше весело обичивата си пѣсенъ на цирка.

— Диомеде! извика младата. Покровителствовай ма, покровителствовай ма! Видь го! и туй като казваше, сочаше дѣтето въ облятията си, видь го! чедо е, чедо на срама ми е! сега само, само на тозъ часъ го познахъ като мое чедо, сега вспомнихъ че съмъ майка. Грабняхъ го отъ люлката на дойката, която бѣше го оставила и третила бѣ да бѣга. Кой другъ на такъвъ часъ бы са погрыжилъ за дѣтето, кой другъ ако не оназъ която го е родила? избави, отърви чедото ми.

— По врага и ты съ досадното си дръкване! остави ны си окойны, поразнице! думаше ѝ Клодій ропщущъ.

— Или по-добрѣ, рече Диомедъ, по-человѣколюбивѣ отъ пріятеля, по-добрѣ ела подирѣ ни ако щешъ, ето дѣ са намѣрва моята винарница!

И все на бързо стигнаха въ дома на Диомеда, и щомъ миннаха прѣзъ прага на портытъ изсмѣха са, понеже повѣрваха че сж вече обезбѣдени. А Диомедъ заповѣда на слугытъ да набавятъ въ подземеліята изобилно хранж и масло за освѣтленіе; и тѣй тамъ прибѣгнаха еще Юлія и Клодій и Ходана съ дѣтето си, както и мнозина отъ слугытъ, и други нѣкои забѣгнажи отъ страхъ и мновина еще отъ пелатытъ Диомедовы.

ГЛАВА 7

Разрушеніето напрѣдва.

Прѣголъмыйтъ облакъ, който прѣвърнахъ дена на най-мрачна тъмнина, простираше са вече уголъбяванъ, и тази тъмнина много по гжста отъ ноцъта, която почерня полето подъ открыто небе, прилячаше на тъмнина която покрыва въ такъвзи ноцъ нѣкой тѣсенъ прѣходъ (1). Но по съразмѣрность съ распространието на тъмнината, умножаваха са огненытъ свѣткавици блистаючи около Везувій и страшната красота на която не даваше цвѣтъ само огньтъ. Никого дѣга не са е появявала приблизително съ толкозъ разны шарове.

Сега ето блескавицитѣ блистаяхъ сякави както южната твърдъ, сега пакъ зелени, уприличавани на змѣйска кожа, и въ изгыбитѣ си на лакотеніята на грѣмадна Змія, часъ пакъ земахъ единъ червенъ и страшенъ цвѣтъ, който изливанъ отъ стълпове дымъ по-

(1) Плиній